

Arrest

nr. 92 943 van 5 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 augustus 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 december 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 23 februari 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 28 juni 2012.

Op 10 augustus 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 21 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A.O.
geboren te (...), op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.08.2012 (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 27.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 23.02.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 21.03.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 28.06.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 10.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene dan ook zijn ongenoegen uit omtrent de beslissing genomen gedurende zijn vorige asielaanvraag; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing, binnen de daarvoor voorziene termijn, maar hem desalniettemin zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming werd geweigerd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een geschreven brief van zijn moeder aanbrengt waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene verder ook een bewijs van het overlijden van zijn oom Z.N. aanbrengt, en een foto van zijn grafsteen; betrokkene hiermee wil aantonen dat zijn oom om het leven werd gebracht door ophanging; betrokkene echter aan de hand van deze documenten het persoonlijke karakter van zijn problemen niet kan aantonen; uit deze documenten overigens enkel blijkt dat dhr. Z.N. overleden en begraven is en betrokkene niet kan aantonen dat hij persoonlijk hetzelfde lot zou ondergaan indien hij zou terugkeren naar Afghanistan; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de klacht die de moeder van betrokkene zou ingediend hebben bij de politie betreffende de verdwijning zijn broer; ook dit document immers geen betrekking heeft op de persoon van betrokkene en nergens een causaal verband uit blijkt met betrekking tot de persoonlijke problematiek van betrokkene; de foto's die betrokkene aanbrengt, waarop hij samen met zijn vader en zijn broer zou te zien zijn, enkel foto's betreffen, zonder enige aanduiding van plaats of tijdstip en ook deze de problemen van betrokkene geenszins kunnen staven; betrokkene tenslotte ook een enveloppe aanbrengt, waarin hij de documenten zou ontvangen hebben die hij gedurende zijn vorige asielpprocedure aanbracht; betrokkene deze enveloppe reeds destijds had kunnen aanbrengen; er bovendien reeds gedurende de vorige asielpprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan zijn vermeende problemen; de huidige verklaringen van betrokkene dan ook niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in wat als een eerste en enige middel kan worden beschouwd de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker werpt tenslotte een manifeste beoordelingsfout op.

Verzoeker licht dit middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakt, met miskennis van de wettelijke draagwijdte van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Doordat zij besluit dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft naar voren gebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan voor een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

Terwijl de bevoegdheid van verwerende partij ogv artikel 51/8 per definitie beperkt is : dat zij alleen maar kan vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn in welk geval het dossier wordt overgemaakt aan het CGVS, dan wel dat er geen zijn en de asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen; met deze beslissingen is haar volledige bevoegdheid ogv artikel 51/8 uitgeput en zij kan daaraan geen andere beschouwingen toevoegen, laat staan beoordelingen ten gronde uiten.

Terwijl verwerende partij stelt dat er geen nieuwe gegevens voorhanden zijn, doch zelf een opsomming geeft van stukken, waaruit zonder enige dubbelzinnigheid blijkt dat zij WEL betrekking hebben op feiten en/of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure en/of die nog niet eerder werden onderzocht; die tenslotte van aard zijn om de beoordeling die in het kader van de eerste asielaanvraag gebeurde te kunnen beïnvloeden.

Tweede onderdeel

Doordat zij expliciet uitspraak doet over de bewijswaarde van de nieuwe stukken; namelijk dat het bewijs van het overlijden van zijn oom met foto van diens grafsteen het persoonlijke karakter van zijn problemen niet kan aantonen; dat ook een klacht van de moeder met betrekking tot de broer van verzoeker geen causaal verband heeft met de persoonlijke problematiek van betrokkene....

Terwijl dit hoegenaamd niet tot haar competentie behoort. Terwijl zij hoegenaamd niet in staat is en niet de nodige kennis heeft om een dergelijke beoordeling te maken; dat trouwens uit de bewoordingen zelf blijkt hoe absurd haar beoordeling wel is : het feit dat de oom, die een sleutelpositie vervult in het door verzoeker aangehaalde vluchtverhaal, aangezien hij samenwerkte met de -verdwenen- vader van verzoeker, aldus verzoeker gedood werd door ophanging door het Iraanse regime is meer dan een fait divers in het verhaal van verzoeker en heeft direct verband met zijn persoonlijke vrees;

Zo ook is de verdwijning van verzoekers broer meer dan relevant mbt tot zijn persoonlijke vrees, aangezien hij immers eerder zelf werd gevisieerd en meer bepaald een verdwijning of erger vreesde...

Terwijl ook de aangebrachte foto's niet zonder meer kunnen terzijde worden geschoven in die mate dat zij het mogelijk maken om een verband te leggen tussen een familiefoto en een foto waarop zijn vader te zien is met wapens.

Terwijl tenslotte de enveloppe die hij op 6/8/2012 ontvangen heeft niet wordt besproken

Derde onderdeel

Doordat zij ten onrechte oordeelt dat de voorgelegde documenten niet van aard zijn om de eerdere appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas te wijzigen.

Doordat zij oordeelt dat de nieuwe stukken omtrent nieuwe vervolgingsfeiten niet van aard zijn om de eerdere appreciatie omtrent de realiteit van de oude vervolgingsfeiten te wijzigen.

Terwijl ook dit een appreciatie is die de competentie van verweerster nogmaals overschrijdt.

Terwijl er nieuwe stukken werden voorgelegd en er verklaringen werden afgelegd enerzijds omtrent nieuwe en/of recente gebeurtenissen, waarvan men trouwens prima facie kan begrijpen dat deze dienen onderzocht te worden door bevoegde autoriteiten.

Terwijl het hoe dan ook niet past binnen de bevoegdheid van verwerende partij ogv artikel 51/8 om te oordelen dat “de voorgelegde documenten niet van die aard zijn om de -eerdere- appreciatie - omtrent oude vervolgingsfeiten- te wijzigen”.

Terwijl dit manifest een appreciatie ten gronde betreft die de bevoegdheid van verwerende partij in casu overschrijdt.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten dat geen nieuwe gegevens naar voor werden gebracht in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker voert nog aan dat de gemachtigde zijn bevoegdheden is te buiten gegaan door de nieuwe stukken inhoudelijk te beoordelen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: Rv.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Overwegende dat betrokkene op 27.12.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 23.02.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 21.03.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 28.06.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 10.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel is: betrokkene dan ook zijn ongenoegen uit omtrent de beslissing genomen gedurende zijn vorige asielaanvraag; hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing, binnen de daarvoor voorziene termijn, maar hem desalniettemin zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming werd geweigerd; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag een geschreven brief van zijn moeder aanbrengt waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is: betrokkene verder ook een bewijs van het overlijden

van zijn oom Z.N. aanbrengt, en een foto van zijn grafsteen; betrokkene hiermee wil aantonen dat zijn oom om het leven werd gebracht door ophanging; betrokkene echter aan de hand van deze documenten het persoonlijke karakter van zijn problemen niet kan aantonen: uit deze documenten overigens enkel blijkt dat dhr. Z.N. overleden en begraven is en betrokkene niet kan aantonen dat hij persoonlijk hetzelfde lot zou ondergaan indien hij zou terugkeren naar Afghanistan; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de klacht die de moeder van betrokkene zou ingediend hebben bij de politie betreffende de verdwijning zijn broer; ook dit document immers geen betrekking heeft op de persoon van betrokkene en nergens een causaal verband uit blijkt met betrekking tot de persoonlijke problematiek van betrokkene; de foto's die betrokkene aanbrengt, waarop hij samen met zijn vader en zijn broer zou te zien zijn, enkel foto's betreffen. zonder enige aanduiding van plaats of tijdstip en ook deze de problemen van betrokkene geenszins kunnen staven: betrokkene tenslotte ook een enveloppe aanbrengt, waarin hij de documenten zou ontvangen hebben die hij gedurende zijn vorige asielprocedure aanbracht; betrokkene deze enveloppe reeds destijds had kunnen aanbrengen; er bovendien reeds gedurende de vorige asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan zijn vermeende problemen; de huidige verklaringen van betrokkene dan ook niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. "

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen". alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...]" en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht (brief van zijn moeder, bewijzen van overlijden oom, klacht door moeder, foto's met vader en broer en een enveloppe) en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Verzoeker is niet ernstig waar hij aanvoert dat de enveloppe niet zou zijn besproken door de gemachtigde. Terwijl ook de voorgelegde foto's niet zonder meer ter zijde werden geschoven, doch wel terdege werden beoordeeld

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

E, nieuwe gegevens aan te brengen

Ç dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers voornaamste kritiek betrekking heeft op het feit dat de gemachtigde zijn bevoegdheid zou overschreden hebben. In antwoord op verzoekers kritiek, laat de verwerende partij gelden dat door de gemachtigde geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid werd overschreden. Verzoekers beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig.

‘De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij “bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitsprekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht ’ (RvV nr. 42 565 van 29 april 2010)

Dienaangaande dient te worden benadrukt dat het begrip “nieuwe gegevens” uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet louter betrekking heeft op de voorgelegde bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). ” (R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

“In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen menen omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. ” (R.v.V. nr. 73 497 dd. 18.01.2012)

Gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag door de bevoegde instanties reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, mocht de gemachtigde wel degelijk nagaan of de nieuw voorgelegde stukken prima facie dienstig waren om een vrees voor vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoekers beschouwingen in het inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat zijn tweede asielaanvraag door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in overweging diende te worden genomen, doet uiteraard geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, laat de verwerende partij nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

9/9

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. Rv.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoeg van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoeg van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

2.5. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Verzoeker legde n.a.v. zijn tweede asielaanvraag een originele brief van zijn moeder neer waarin zij verklaart dat zijn broer spoorloos is, een kopie van het bewijs van aangifte bij de Iraanse politie van de verdwijning van zijn broer met een originele stempel, een originele foto waarop verzoeker staat afgebeeld met zijn vader en broer, een originele foto waarop verzoekers vader en oom worden afgebeeld, een origineel bewijs van overlijden van verzoekers oom afgeleverd door de Iraanse autoriteit, een originele foto van de grafsteen van verzoekers oom en de originele enveloppe waarin de documenten werden verstuurd die verzoeker n.a.v. zijn eerste asielaanvraag heeft voorgelegd. Verzoeker voert aan dat hij door voorlegging van al deze documenten wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht *“waaruit zonder enige dubbelzinnigheid blijkt dat zij wel betrekking hebben op feiten en/of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerste asielprocedure en/of die nog niet eerder werden onderzocht; die tenslotte van aard zijn om de beoordeling die in het kader van de eerste asielaanvraag gebeurde te kunnen beïnvloeden”.*

2.7. Verzoeker stelt dat de verwerende partij haar bevoegdheid inzake artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan door expliciet uitspraak te doen over de bewijswaarde van de voorgelegde nieuwe stukken.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris t.a.v. het voorgelegde bewijs van overlijden van verzoekers oom, de volgende beoordeling maakt: *“betrokkene echter aan de hand van deze documenten het persoonlijk karakter van zijn problemen niet kan aantonen (...) en betrokkene niet kan aantonen dat hij persoonlijk hetzelfde lot zou ondergaan indien hij zou terugkeren naar Afghanistan”.* Voorts leest de Raad in de bestreden beslissing dat de verwerende partij t.a.v. de aangifte bij de Iraanse politie van de verdwijning van verzoekers broer als volgt motiveert: *“hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de klacht die de moeder van betrokkene zou ingediend hebben bij de politie betreffende de verdwijning van zijn broer; ook dit document immers geen*

betrekking heeft op de persoon van de betrokkene en nergens een causaal verband uit blijkt met betrekking tot de persoonlijk problematiek van betrokkene”.

De Raad stelt hierbij vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing echter niet nagaat of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen. (cfr. RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011)

Voor wat betreft de voorlegging van de aangifte van verdwijning van verzoekers broer komt het de Raad voor dat dit een gegeven betreft dat nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag en betrekking heeft op een feit dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker het had kunnen aanbrengen, aangezien de verdwijning dateert van 20 juli 2012 en de aangifte plaats had op 27 juli 2012, beide data van na het definitieve arrest van de Raad op 26 juni 2012 in verzoekers voorgaande asielprocedure.

De gemachtigde van de staatssecretaris lijkt aldus impliciet maar zeker aan te nemen dat ze een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerde vrees voor vervolging of het beweerde risico op ernstige schade niet kunnen gronden.

De verwerende partij voert terecht aan dat het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). De Raad wijst er echter op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet evenwel niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, maar enkel dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de authenticiteit van de voorgelegde stukken, en meer bepaald de aangifte van verdwijning van verzoekers broer, door de gemachtigde van de staatssecretaris niet wordt betwist in de bestreden beslissing, noch betwist de verwerende partij de authenticiteit van dit stuk in haar nota met opmerkingen.

In de mate dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat verzoekers vrees voor vervolging of ernstige schade niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, met name “*betrokkene echter aan de hand van deze documenten het persoonlijk karakter van zijn problemen niet kan aantonen (...) en betrokkene niet kan aantonen dat hij persoonlijk hetzelfde lot zou ondergaan indien hij zou terugkeren naar Afghanistan*” en “*hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de klacht die de moeder van betrokkene zou ingediend hebben bij de politie betreffende de verdwijning van zijn broer; ook dit document immers geen betrekking heeft op de persoon van de betrokkene en nergens een causaal verband uit blijkt met betrekking tot de persoonlijk problematiek van betrokkene*”, heeft de verwerende partij evenwel haar beperkte beoordelingsbevoegdheid miskend. (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.840)

Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid hierdoor is uitgeput.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd aangetoond.

Dit onderdeel van het enige middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing, worden de overige onderdelen van het enig middel niet meer onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) van 21 augustus 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES